

#1 ŠVÉDSKY BESTSELLER

ZMENÁRNÍK

ANDERS DE LA MOTTE

ZMENÁRNIK

ANDERS DE LA MOTTE

Preložil Jozef Zelizňák

Anders de la Motte

BORTBYTAREN

Copyright © Anders de la Motte 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover Design by Chelsea McGuckin

Jacket Photograph by Juan Solis/Arcangel

Translation © Jozef Zelizňák, 2025

Slovak edition © DOT, vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-29-2

Zmenárnik

Za jarného večera, keď mal osem rokov, utiekol.

V jednej chvíli sa hral so staršími deťmi v lese a v ďalšej bol preč.

Všetci známi aj susedia ho zúfalo hľadali v chladnom nočnom daždi.

Ich čoraz chrapľavejšie volanie sa ozývalo v korunách smrekov, ale chlapca akoby pohltila zem.

Až ho tesne po svitaní, keď už nádej vyhasínala, našli medzi skalami, premočeného a rozpáleného horúčkou.

Ani neplakal, ani sa nesmial, že ho zachránili, len neprítomne hľadel pred seba. Nevedel o tom hovoriť – nespoznával ani vlastných rodičov.

Tak mu to neskôr rozpovedali.

Sám si z tých chvíľ nepamätá viac než človek zo starých ság. Príbeh mu rozprávali toľkokrát, že sa stal takmer skutočným.

No len takmer.

Všetko potom však pôsobí o to jasnejšie.

Drsné nemocničné plachty, šepotajúci ľudia v bielom so súcitnými úsmevmi. Intenzívna bolesť hlavy a horúčkovité sny, z ktorých sa budil zaliaty potom a s búšiacim srdcom. Sny o tmavých, vlhkých miestach hlboko v hore, o oceľových bránach, reťaziach, ľadovej hrôze a páľčivej bolesti.

Prešli týždne, kým meningitída ustúpila a on sa mohol vrátiť domov.

Cítil sa ako cudzinec. Len s maminou pomocou našiel cestu do vlastnej izby. Pýtal sa jej aspoň stokrát, či tam naozaj býva.

Až oveľa neskôr pochopil, ako všetko súvisí. Dôvod, prečo si nemôže spomenúť na nič zo svojho detstva pred tou nocou. Prečo má hlavu plnú zvrátených myšlienok a temných túžob.

Vymenili ho.

Nahradil malého chlapca, ktorý utiekol.

Narodil sa z bolesti a horúčkovitých snov, navonok pripomínal človeka. V skutočnosti bol však netvor.

Tak sa začína jeho príbeh.

Piatok

Smilla

„Tu je to!“

Predbehne ju húštinou a Smilla len s vypätím síl drží krok. Od takmer zarastenej zrubovej cesty, kde zaparkovali auto, prešli aspoň kilometer. Vegetáciu tu tvorí pochmúrny modrý ihličnatý les prerušovaný opadaným lístím v zlatých októbrových farbách. Sem-tam veľké černicové kríky s krvavočervenými úponkami, ktoré sa zachytia o šaty a pália na pokožke.

„Počkaj!“ zakričí.

Koberec lístia na svahu sa šmýka. Skončí na kolenách. Popruhy sa jej zarezávajú do zátylku. Jej zrkadlovka je ťažká, no v slabom svetle sa jej nič nevyrovná.

S námahou vstane. Opráša si mokré lístie z kolien. On už zmizol v húšti.

Čo to videl?

„MM!“ zakričí. Chce, aby ho tak volala, hoci má také krásne meno. Malik Mansur. Jemné ako pohľad jeho očí.

Oficiálne už nie je jej priateľom. Od minulého leta majú prestávku, no ani jeden sa na nič nehraje. Obaja vedia, že Smilla sa už čoskoro vráti do Paríža.

Keď sa s ním vtedy začiatkom leta rozišla, hneval sa, žiarlil, písal jej škaredé esemesky. Teraz je však všetko ako vždy. Teda aspoň takmer.

MM za štyri mesiace zmužnel. Pôsobí až nebezpečne.

Aj sex s ním je lepší. Oveľa lepší.

Možno spoznal inú, kým bola preč.

Vytušila to z drobných detailov, ale nechce sa pýtať.

Takto je to jednoduchšie.

„Smilla!“ ozve sa jeho hlas z húštiny.

Pokračuje nahor. Dáva pozor, kam stúpa.

Na hrebeni sa zem zrovná. Pod nohami má aspoň päťdesiatmetrový spád. Ak nie viac.

„Smilla!“

MM sa zjaví priamo pred ňou, toto jeho nadšenie sa jej odjakživa prihovára.

„Tu je to!“

Nízku a zarastenú budovu sotva vidno.

Vyzerá ako ponurý betónový kiosk, len okná nahradili mreže plné pevne utlačeného štrku. Pripomenú jej ich letný domček vo Falsterbe. Zoberie fotoaparát a urobí pár záberov.

„Kamenný filter,“ povie MM a prejde rukou po jednej z klieťok. „Presne ako hovoril. Tento bunker je horný prívod vzduchu do zariadenia.“ Hlas má napätý a vzrušený zároveň.

Ťahá ju za roh.

Počas ich rozchodu ho ešte väčšmi pohltil záujem o *urban exploration*, prieskum opustených stavieb. Pravdepodobne to súvisí s univerzitným kurzom, ktorý navštevuje. Volá sa architektúra úpadku. Stále jej rozpráva o svojom úžasnom učiteľovi Martinovi Hillovi.

Možno práve na tom kurze stretol svojho nového kamaráta, hoci jej o tom nechce povedať viac.

Za betónovou budovou vytŕčajú zo zeme skaly pokryté machom. V hľadáčku fotoaparátu vyzerajú takmer ako živé. Pričupené čakajú.

Smilla sa zachveje. Ako ďaleko je auto? Trafili by späť, keby sa niečo stalo?

Dotkne sa vrečka bundy. Telefón má, všetko je v poriadku. Lenže nie je zapnutý.

MM navrhol, aby si obaja vypli mobily, ešte keď tankovali, ďalej odtiaľto. Sľúbil to svojmu kamarátovi.

Pretože celá výprava je prísne tajná. Jedinečná.

„Tu, pozri!“ MM ukazuje na zadnú časť bunkra, kde na nich z otvoru v stene vyzerá tma.

„Brána je otvorená, tak ako sľúbil.“

Smilla sa snaží nechať sa nakaziť jeho nadšením.

No nevie sa zbaviť zlého pocitu.

„Ako sa volá ten tvoj kamoš?“

„Kto? Hora?“

„Hora? Naozaj sa tak volá?“

Mykne plecom.

„A hoci sa poznáte len pár mesiacov,“ pokračuje, „podelil sa s tebou s týmto úžasným tipom na tunel? Kde je jaskynný dážď?“

MM nepočuje otázku. Alebo ju ignoruje. Je zaneprázdnený skúmaním vstupnej brány. Je z betónu a má hrúbku minimálne pol metra.

Otvor je úzky a ona si v duchu želá, aby bol príliš malý a oni sa cezeň nezmestili.

MM sa však ako obvykle nedá zastaviť. Zloží si plecniak a vtisne sa dovnútra.

„Poď, aj ty sa zmestíš!“

Na chvíľu zaváha.

Počítač doma má plný fotografií z iných výprav. Zatvorené továrne, opustené domy, zabudnuté miesta ako toto.

No nemá jaskynný dážď. Ten sa zjaví len vo výnimočných podzemných priestoroch, kde vlhkosť vytvára vo vzduchu viditeľné kvapôčky. Ona veľmi chce fotiť jaskynný dážď a MM to vie. A aj tak váha.

Nie sú žiadni začiatočníci, priniesli si mobily, baterky aj náhradné batérie. Napriek tomu ju na tomto mieste niečo znepokojuje: les, výška – číhajúce skaly a ťažký betónový vchod.

A potom ten kamarát. Hora.

Úplne bežné priezvisko.

A predsa jej znie tak zvláštne.

Hora.

Opäť sa zahľadí na balvany. Pripomínajú jej trollov z nejakej starej rozprávkovej knihy. Prastaré horské bytosti. Zlé.

„Pod!“

MM k nej vystiera ruku cez otvor. Už pôsobí netrpezlivo. V otvore zahliadne jeho napätý výraz.

Stále váha. Najradšej by sa zvrtila a vrátila k autu. Zapla by si telefón a niekomu zavolała – mame, otcovi, sestre, komukoľvek, len aby počula iný hlas. Aby im povedala, kde je. A že chce ísť domov, hneď teraz.

Ale potom sa MM zmení výraz. Venuje jej úsmev, ktorý jej tak dlho chýbal a ktorý ju vždy roztopí.

„Poď, Smilla,“ povie nežne.

Ešte chvíľu váha.

Až ho chytí za ruku a nechá sa vtiahnuť cez otvor.

Miestnosť vnútri je malá. Steny, podlaha, strop, všetko je zo sivého betónu.

Na vnútornej strane dverí, ktorými práve preklzli, sa nachádza veľký gombík z hnedého hrdzavého kovu, ktorý ovláda uzamykací mechanizmus. Niečo ju na ňom vyruší, ešte prehĺbi jej nepokoj.

MM si nič nevšíma.

„Vidíš?“ povie vzrušene a baterkou prehľadáva steny. „Žiadne grafiti. To znamená, že tu v podstate nikto nebol. Dvere v spodnej časti sú zapečatené, toto je jediný vchod.“

Smilla súhlasne prikývne.

Z diery uprostred podlahy trčia konzoly sivého rebríka.

Posvieti si baterkou do otvoru.

Ovalí ju vlhký prúd vzduchu. Prináša so sebou vôňu vody, kameňa, kovu. Dych hory. Ten výraz zachytila kdesi na fóre o *urban exploration* a vtedy jej pripadal krásny. Akoby hora bola živá bytosť. No keď ju teraz tá vôňa zasiahne z hĺbk, tá predstava sa jej neprihovára. O pár metrov nižšie jej baterka osvetlí podobnú miestnosť s otvorom v podlahe, kde rebrík pokračuje nadol do tmy.

„Poď.“

MM si zavesí baterku na šnúрку okolo krku, chytí sa rebríka a začne zliezať.

Opäť zaváha. Pozrie sa na bránu. Nevie to pomenovať, ale niečo posilňuje jej obavy.

MM je už takmer v dolnej miestnosti a ona ho nemôže nechať liezť samého.

Chytí sa rebríka a lezie za ním.

Priečky sú studené a drsné. Kov sa sfarbil dohneda, keď hrdza rozožrala pozinkovaný povrch.

Srdce jej bije čoraz silnejšie.

MM sa sotva zastaví, aby preskúmal miestnosť, do ktorej zostúpili. Len prebehne baterkou po stenách a lezie ďalej. Už majú okolo seba kamenné steny, nie betón. O pár štvorcových metrov väčšia miestnosť, ale úplne prázdna. MM pokračuje po rebríku cez ďalší otvor do tmy.

Ticho hory rušia iba ich pohyby a dychčanie.

Tretia miestnosť, znova o čosi väčšia. Ani tu nevidí MM dôvod zastaviť sa. Dych hory je čoraz silnejší. Fotoaparátom buchne o rebrík, prehodí si ho na chrbát.

„MM, počkaj chvíľu!“

Zastane, len niekoľko metrov pod ňou.

„Čo sa deje?“

„Nič, môžeme len na chvíľu postáť? Ideme tak rýchlo! Ani si to nestíhame pozrieť.“

„Ale veď už sme takmer v tuneli. Vidím dno.“

Nečaká na odpoveď, lezie ďalej. Nezostáva jej nič iné, iba ho nasledovať. Rebrík sa končí na polceste medzi stropom a podlahou štvrtjej miestnosti. Posledný meter musia zoskočiť.

„Odrezali rebrík,“ hovorí MM, keď jej pomáha. „Asi preto, aby sa ľudia nemohli dostať až dolu do tunela.“

Smilla si vydýchne. Ďalej už nepôjdu, cíti úľavu a zároveň sklamanie. Rozhliadne sa okolo seba. Štvrtá miestnosť je možno trikrát väčšia ako tá celkom hore, z hranatých skalných stien vyráža vlhkosť.

„Pozri.“

MM zasvieti na dieru, ktorou mal pokračovať rebrík.

Dve lesklé spony, ktoré si najprv nevšimla, trčia niekoľko centimetrov nad podlahu.

Až po niekoľkých sekundách pochopí. Ďalší rebrík, oveľa novší, vyrobený z hliníka.

Hneď sa jej vráti zlý pocit.

„Počkaj!“ zopakuje, ale MM už lezie nadol.

Zmizne jej z dohľadu ešte skôr, ako sa ona dostane k rebríku.

„MM, počkaj!“ On však nepočúva.

Dych hory je teraz taký silný a vlhký, že ho musí odháňať rukou.

„Páni!“ vykrikuje MM. „Ponáhľaj sa, musíš to vidieť.“

Hliníkový rebrík je dlhý možno päť metrov. Končí sa v kaluži vody na podlahe z ostrých kameňov.

Táto miestnosť je najväčšia. Tu a tam sa na podlahe povaluje hrdzavý pokrútený kov. Jedna strana miestnosti je otvorená, vedie do chodby, ktorou prúdi vlhký dych hory, než si nájde cestu nahor cez dieru v strope.

MM už kráča chodbou. Vidno, ako sa svetlo jeho baterky kľíže po stenách. Vzrušený hlas sa odráža od stien: „Poď, Smilla, ponáhľaj sa.“

Chodba sa prudko zvažuje nadol. Zakopne a zrazu sa ocitne v miestnosti, kde je on.

Zadrží dych. Všetky obavy zmiznú ako úderom biča.

„Tak čo hovoríš?“ spýta sa s úsmevom, aký má rada.

„Je to úžasné,“ zašepká.

Miestnosť, ktorú považovali za tunel, je v skutočnosti obrovská podlhovastá jaskyňa. Musí byť dlhá takmer sto metrov a končí sa pri masívnej kamennej bráne presne tam, kam ešte dosvieti svetlo ich bateriek.

Strop musí byť vysoký aspoň desať metrov. Steny tvorí zmes betónu a surovej skaly, stekajú po nich potôčiky vody. Z jazierka na podlahe vytrčajú železničné koľaje, ale miznú smerom ku kamennej bráne, kde je voda hlbšia.

Z čiernej hladiny tu a tam vykukujú kamene, zrejme sa uvoľnili zo strechy a stien. Na pravej strane je nakladacia rampa s dvoma

zhrdzavenými dverami. Smillu však nefascinujú dvere, koľaje ani kamenná brána – ale vzduch.

Prievan z chodby, z ktorej práve prišli, je taký silný, že po jaskyni víri studený vlhký vzduch.

Vo svetle baterky sa vytvárajú malé, ale jasne viditeľné kvapôčky vody.

„Jaskynný dážd“, vysloví s bážňou Smilla.

„Ja som ti to hovoril,“ usmeje sa MM. „Hora plní svoje sľuby.“

Smilla položí baterku na rímsu a začne fotografovať zrkadlovkou.

Fotí a dáva mu pokyny, kam svietiť.

Po chvíli ho prestane baviť asistovať jej a začne skúmať kovové dvere na rampe.

Smilla však neodloží fotoaparát. Svetlo je slabé, musí si pomáhať baterkou a pracovať s nastaveniami fotoaparátu, aby jej snímky vyšli.

Mohla by si ich zväčšiť a zavesiť vo svojej parížskej izbe.

Vyruší ju priškrtený zvuk.

Výkrik?

Hľadá MM, ale nie je po ňom ani stopy. Až vtedy si všimne, že ľavé dvere nad rampou sú otvorené.

„MM?“ Jej hlas sa ozýva v jaskyni. „Malik?“

Ticho. Strasia ju, nielen od chladu.

Zlý pocit je späť, akurát dvakrát silnejší.

Hľadí na otvorené dvere, na tmú číhajúcu za prahom.

A vtedy si uvedomí, z čoho mala obavy.

Pootvorené betónové dvere mali z vnútornej strany kľuku.

Zvonka však boli úplne hladké.

To znamená, že ich musel otvoriť niekto zvnútra.

Akurát dosť na to, aby sa dnu dostal človek. Ako návnada.

A potom to meno.

Hora.

Inštinkt jej velí utekať, po tele sa jej šíria ľadové zimomriavky.

Strach umocnený hustou tmou za oceľovými dverami. Rozbúši sa jej srdce.

Mala by vypadnúť, a to hneď.

Bežať späť k rebríku a čo najrýchlejšie vyliezť na svetlo.

Časť jej ja nechce nič iné.

Lenže iná, rozumnejšia časť jej pripomína, že MM si mohol ublížiť. Možno leží za dverami a potrebuje jej pomoc. A každá sekunda, ktorú váha, môže byť osudová.

„MM!“ zakričí znova.

Ozvena visí v jaskyni bez odpovede niekoľko sekúnd, než utíchne.

Vytiahne mobil a zapne ho. Jasné, že zbytočne. Premrhá len niekoľko sekúnd a utvrdí sa v tom, že v strede hory nemá signál.

Odloží telefón a nadýchne sa.

Potom pomaly vykročí do čiernej tmy.

Prúdi z nej slabý zápach. Zatuchnutý smrad predtým necítila. Akoby dych hory zmenil podobu. Zhustol, zosurovel.

Ten smrad ju vydesí. Už si je istá.

Toto je odporné miesto.

Zlé miesto.

Nemá však na výber a musí pokračovať.

Do tmy.

Pondelok

Askerová

Leo Askerová sa budí s plazivým pocitom v tele. S akousi predtuchou, výstrahou, že sa jej stane niečo zlé.

Niečo vážne, na čo sa nestihla pripraviť.

Môže to súvisieť s novým prípadom.

Mladý pár je nezvestný od piatka, niet po ňom ani stopy. Takéto prípady však už riešila bez pocitu blížiaceho sa konca sveta.

Ani sto kľukov a rovnaký počet drepov jej nepomôžu. Pocit umocňuje sychravé počasie a tma za oknami.

Ešte je len október, stromy v parku sfarbila jeseň.

Inokedy má toto obdobie roka rada.

Čistý vzduch, kďdle sťahovavých vtákov na oblohe.

No chlad a hmla dnešného rána ju, tak ako pocit v žalúdku, vystríhajú.

Zima v južnom Švédsku je zmesou vetra a ľadového dažďa, ktorý preniká človeku priamo do duše. Nenávidí zimu, neznáša mrznúť.

Už sa namrzla dosť na celý život.

Lebo je dôležité zocelovať sa, opakoval jej Prepper-Per. Lebo len cez diskomfort a bolesť lenivosť opúšťa telo.

Nie div, že si naňho spomenula práve teraz. Vždy sa vyžíval v predstavách skazy. Kolovali mu v krvi.

Veľký dom jej nepatrí, stará sa oň pre rodinu bývajúcu v cudzine. Býva v hostovskej izbe. V jednej z hostovských.

Dom je starý a snobský, do jeho rekonštrukcie museli investovať milióny.

Medená strecha, balkóny, elegantné parkety a štukatúry.

Veľké okná s výhľadom na more.

Askerová tu trávi minimum času. Prichádza domov neskoro, odchádza zavčasu. Tak sa jej to páči.

Osprchuje sa v horúcej vode, oblečie si rifle, košeľu a sako. Na dúšok vypije espresso nad mramorovou doskou v obrovskej kuchyni, listujúc si v instagramovom profile Smilly Holstovej.

Na jej konte ani na konte jej priateľa nepribudlo nič. Selfičko z piatka zostáva posledným znakom života.

Smillina rodina vyhlásila poplach v sobotu večer po tom, ako sa im Smilla celý deň nezvala. Polícia ihneď začala vyšetrovanie, hoci to u nezvestných nie je štandard.

No celé Malmö vie, kto je rodina Holstovcov. Aké bohatstvo reprezentujú. Akú moc.

Ani káva jej nepomohla zbaviť sa pocitu ohrozenia. Prejde do dusivej bolesti hlavy. Prehltne dva alvedony, zamkne za sebou a zapne alarm. Nasadí si slúchadlá, natiahne si na hlavu kapucňu a dovolí hudbe, aby jej vyčistila mozog od Prepper-Pera a všetkých jeho idiotských životných právd.

„Ahoj, Leo,“ pozdraví ju chlap so psom, keď kráča k vlaku. „A zas máme pondelok. Nový týždeň, nové možnosti!“

Askerová ho nepočuje, prečíta si jeho slová z pier. Jedna z množstva prazvláštnych schopností, za ktoré môže ďakovať Prepper-Perovi. Hoci čítanie z pier v tomto prípade nie je výzva. Chlap má štyri spôsoby oslovenia a toto je číslo tri.

Prinúti sa k zdvorilému úsmevu, zamáva mu rukou, nezastane, hoci chlap sa už pristavil. Ona sa len dotkne zápästia na znak toho, že má naponáhlo. Chlap je vdovec, býva v niekdajšom dome pre služobníctvo na konci aleje. Je to jej najbližší sused.

Patrí k ľuďom, ktorí si nevedia užívať samotu, naopak, bojujú s ňou prázdnyimi rečami s neznámymi.

Je sedem hodín, do východu slnka zostáva ešte nejaký čas, nastúpište je poloprázdne. Hmla tlmí škrípanie brzd.

Len čo nastúpi do vagóna a stiahne si kapucňu, zacíti smrad cigariet.

Ihneď identifikuje zdroj toho pachu, dlhovlasého chlapa v koženej bunde a deravých rifliach. Neoholený, náušnice v ušiach, kožené náramky na zápästiach, tetovanie hadiace sa ku krku. Sedí rozkročený, akoby medzi nohami pestoval kaktusy.

Okrem toho, že bez štipky hanby poťahuje z cigarety, má očividne vypité. Buď začal nezvyčajne skoro, alebo – čo je pravdepodobnejšie – sa vracia domov po nočnom záťahu pri niektorej zo vzdialenejších staníc na trati.

Pri mužovi stojí asi dvadsaťročná sprievodkyňa a on jej rozčúlene vysvetľuje, že si bude fajčiť, kde chce.

Ostatní cestujúci sa dívajú z okien alebo klopia zrak do mobilov. Tvária sa, že to nevidia, lebo sa, pochopiteľne, nehodlajú zapojiť. Švédsky národný šport.

Askerová si vypne hudbu, nakloní hlavu nabok a prejde pohľadom po mužovi. Päťdesiatnik, meter osemdesiat, deväťdesiat kilogramov, asi desať zbytočných. Sebaistý, zvyknutý, že na dosiahnutie cieľa mu stačí zvýšiť hlas. Vníma sa ako bitkár, ale ani trochu tak nepôsobí.

„Nepohneme sa, kým ju nezahasíte!“ Sprievodkyňa sa snaží, aby sa jej nezachvel hlas. Muž si všimol jej strach, užíva si ho.

„Poser sa,“ uškrnie sa a vyfúkne jej do tváre dym.

Askerová si vzdychne. Zloží si slúchadlá a vykročí k nim.

„Zahas ju!“ Vytiahne služobnú legitimáciu. Muž prižmúri oči. Priam vidí, ako sa mu pohli kolieska v lebke, číta jeho závery v pohľade, kým ju súdi.

Policajka, po tridsiatke, blondína, nakrátko ostrihaná – na to, že je žena, nezvyčajne vysoká a urastená. Má rôzne sfarbené oči – jedno modré, druhé zelené. Volá sa to heterochrómia, čo však muž oproti nej, samozrejme, netuší. Okrem toho sa s chuťou venuje jej krivkám. Askerová vidí, ako zhŕňa svoje povrchné závery, dáva ich do kontextu s vlastnou spupnosťou a opitosťou a končí v očakávanom finále.

„Ahoj, kráska,“ vycerí zuby žlté od cigariet. „Keby všetci fízli vyzerali ako ty.“

Vyzývavo si potľapká po stehne.

„Ale zlato, veci sa majú tak, že starý Jocke si prešiel už všeličím, a ak chceš, aby zahasil cigaretu, musíš zavolať posily. Alebo trpezlivo počkať, kým nedofajčí.“ Podvihne si cigaretu k perám, aby si opäť potiahol, pritom na ňu žmurkne.

Nerozčúli ju to podceňovanie ani Jockeho chorý vzťah k ženám, ale fakt, že hovorí o sebe v tretej osobe.

Okrem toho jej bolesť hlavy znížila prah tolerancie.

Bez čo len náznaku varovania mu vyrazí cigaretu z ruky. Chytí ucho zdobené náušnicami a poriadne ho vykrúti.

Telo mu zareaguje na bolesť oveľa skôr než mozog a inštinktívne sa ju snaží tlmiť. Skôr než sa tretoosobový Jocke stihne zamyslieť, vstane zo sedadla, prikrčený sa tacká vozňom s jednou rukou vykrútenou za chrbtom.

„Kurv...“ precedí cez zuby, než mu podkopne nohy a on skončí na mokrom nástupišti v ponížujúcej polohe na bruchu.

Pár čerstvo prebudených cestujúcich vyťahuje mobily, ale je neskoro.

Na nástupišti sa Jocke s námahou postaví. Purpurová tvár, zaťaté päsťe. Askerová ho sleduje z dverí.

Má len dve možnosti: násilím sa pokúsiť získať späť stratenú hrdosť, alebo prehltnúť poníženie a tváriť sa, že sa tento nepríjemný incident nikdy nestal.

Askerová zdvihne obočie, aby jeho rozhodnutie urýchlila.

Jocke ešte váha. Zatvára a otvára päsťe, ústa ich nasledujú. Snaží sa precivieť k rozhodnutiu, ale rozkolísané sebavedomie nevie čeliť jej dvojfarebnému pohľadu. Ona mu číta otázky z tváre.

Kto to je a ako s ňou naložiť?

Skôr než sa Jocke stihne rozhodnúť, dvere sa zatvoria a vlak sa pomaly rozbehne. Vtedy naberie odvahy, vyskočí a zabúcha na okno. Zakričí nejakú hlúposť, aby si zachránil posledné zvyšky obrazu vlastného ja, než spolu s nástupišťom zmiznú v sivej hmle.

Askerová si opäť sadne a nasadí si slúchadlá. Mobily sklamaných majiteľov miznú vo vreckách.

„Ďakujem,“ zamrmle sprievodkyňa a ona jej odpovie kývnutím hlavy.

Mladá žena by rada povedala viac.

No Askerová si už pustila hudbu a odvrátila tvár.